

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”

Τὰ μεγαλειώδη ἑλληνικά μουστάκια

(Ἀπαντοῦν οἱ κ. κ. Διον. Λαυράγκας, Γ. Γουναρόπουλος, Δημ. Γαλάνης καὶ Κ. Καρθαῖος)

Β'

Ἴδου σήμερον ἡ συνέχεια τῶν ἀπαντήσεων περὶ τῶν πάλαι ποτὲ ἱστορικῶν ἑλληνικῶν μουστακιῶν:

Ὁ μουσικοσυνθέτης κ. ΔΙΟΝ. ΛΑΥΡΑΓΚΑΣ μᾶς λέγει:

— Μπορεῖ κανεὶς νὰ ξεχάσῃ τὸ τόσο «ἥρωικό» μουστάκι τοῦ συνταγματάρχου Γ. Μαυρομιχάλη, ποῦ ἦταν τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας καὶ σύμβολον — μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς — τῆς λεβεντιάς καὶ τῆς ἀρχοντιάς;

* * *

Ὁ ἱστορικὸς συγγραφεὺς καὶ ἀκαδημαϊκὸς κ. ΔΗΜ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ μᾶς ἀπαντᾷ:

— Δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ σᾶς πῶ γιὰ τὸ ἱστορικώτερο καὶ ἥρωικότερο μουστάκι, ἀλλὰ γιὰ τὸ... παχύτερο καὶ λευκότερο. Θυμοῦμαι λοιπὸν πῶς ἦταν τοῦ συνταγματάρχου Τουρέτ, τὸν ὁποῖο θὰ θυμῶνται ὅλοι οἱ παλῆροὶ Ἀθηναῖοι, κί' ὁ ὁποῖος, ὅταν διέταξε ἡ βασίλισσα Ἀμαλία νὰ ξυρίσουν ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ τὰ ὑπογένειά τους, ξυρίστηκε κί' αὐτὸς καὶ παρουσιάσθηκε στὸ παλάτι μὲ τὸ μουστάκι θαμμένο μαῦρο.

Ἡ Ἀμαλία, βλέποντάς τον ἔτσι τὸν ῥώτησε:

— Τί εἶνε αὐτά, κ. Τουρέτ; Γιατί μαυρίσατε ἔτσι τὸ μουστάκι σας;

Καὶ ὁ ἀδιόρθωτος Τουρέτ ἀπάντησε:

— Πενθεῖ γιὰ τὸν θάνατο τοῦ ὑπογενείου μου, Μεγαλειότητά!

* * *

Ἴδου καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ ζωγράφου κ. Γ. ΓΟΥΝΑΡΟΠΟΥΛΟΥ:

— Τρία μουστάκια ἔχω στὸν νοῦ μου ἀπὸ τότε ποῦ γνώρισα τὸν κόσμον, γιατί μοῦ ἔκαναν τὴν πιὸ ξεχωριστὴ καὶ θαθεῖα ἐντύπωση: Τὸ ἓνα εἶνε ἑλληνικὸ καθαρὸ: τοῦ Παλαμᾶ. Πάντα μοῦ ἔκανε ἐντύπωση ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ τὸ πρωτοεῖδα, ὡς τώρα ἀκόμα ξεχωρίζει ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα. Τὸ δεύτερο εἶνε τοῦ Νίτσε. Παιδὶ μικρὸ τὸ ἔβλεπα πάντα μὲ θαυμασμὸ στὰ βιβλία, στὶς ἐφημερίδες, στὰ περιοδικὰ. Καὶ τὸ τρίτο, τὸ πιὸ σύγχρονο, ἀλλὰ πραγματικὰ ἥρωικό, ἦταν τοῦ Χίντεμπουργκ, ποῦ μοῦ κινούσε πάντα τὸν θαυμασμό.

* * *

Ὁ ἐν Παρισίοις ἐγκατεστημένος ἑλληνὸς καλλιτέχνης ΔΗΜ. ΓΑΛΑΝΗΣ, μᾶς ἔστειλε τὴν ἑξῆς ἀπάντησι:

— Δὲν ἔμεινα παρὰ μόνον ὡς τὰ δεκαεφτά μου χρόνια στὴν

στος, ὁ ὁποῖος περιεργαζόταν τώρα μὲ θαθεῖα προσοχὴ κί' ἐνδιαφέρον τὸ ἀγνὸ καὶ θελκτικὸ πρόσωπον τῆς ξανθῆς κί' ἀφελούς μικρούλας.

Ἐδῶ κόμπιασε φριχτὰ ἡ Καίτη:

— Δὲν τολμοῦσα! μουρμούρισε πνιχτὰ. Σᾶς εἶχα δώσει μιὰ τέτοια θέσι στὴν... στὴν καρδιά μου, ὡστε... φοβόμουν μήπως προδοθῶ, ἀν... ρωτοῦσα κανέναν γιὰ σᾶς!

— Εἶμαι ὁ ναύαρχος - λόρδος Πέτερ Μάκ - Κράφτ! εἶπε τότε ἀπλᾶ ὁ ἀγνωστος, μὲ ἀνέκφραστη τρυφερότητα στὸ πρὶν αὐστηρὸ πρόσωπό του. Ἀφοῦ δὲν ἔχεις σπίτι, ἔλα στὸ δικό μου... Θὰ πάρῃς ἐκεῖ τὴ θέσι τῆς νοικοκυρᾶς, κοντὰ στὸ μικρὸ παιδί μου, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνάξια... μητέρα...

Δὲν εἶπε ἄλλα ὁ ναύαρχος Μάκ-Κράφτ, ἀλλὰ πόνος κρυφὸς καὶ διαπεραστικὸς δάγκασε τὴν καρδιά του. Ἐσκυψε τὸ ὠραῖο κί' αὐστηρὸ κεφάλι του, ἀνοιξε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου του, ἔσπρωξε τρυφερὰ μέσα τὴν ἐκθαμβη κί' ἄφωνα κοπέλλα, κάθησε πλάι τῆς στὴ θέσι τοῦ σωφῆρ, καὶ τράβηξε ὀλοταχῶς γιὰ τὸ μέγαρό του...

Σήμερα, ἡ ἀγνή κί' ἀφελὴς Καίτη Καϊνὴν, πρῶν γκαρσόνι στὸ «Κρύσταλ - Παλάς», εἶνε... μυλαῖδη Μάκ-Κράφτ! Ἐγίνε ἡ τιμημένη κί' ἀφωσιωμένη σύζυγος τοῦ εὐγενικοῦ ναυάρχου, τὸν ὁποῖον εἶχε ἐγκαταλείψει — καθὼς καὶ τὸ παιδί τῆς — ἡ πρῶτη ἀνάξια γυναῖκα του, γιὰ νὰ φύγῃ κρυφὰ μ' ἓναν φίλο τῆς...

Ἀθήνα. Λόγῳ δὲ τῆς αὐστηρότητος τοῦ πατέρα μου, δὲν ἐκυκλοφοροῦσα καὶ πολὺ ἔξω, ὡστε νὰ προσέξω καὶ νὰ κρατήσω στὴν μνήμη μου τὸ πιὸ ἀρειμάνιο καὶ πιὸ μεγαλοπρεπὲς μουστάκι. Ἀλλωστε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ πόθον καὶ συνήθεια διατηροῦσαν ἀλησμόνητα, γιὰ τοὺς σημερινούς ποῦ τὰ ξυρίζουν, μουστάκια. Οἱ στρατιωτικοὶ π. χ. ξεχώριζαν ἀπὸ τὸ ἀρειμάνιο μουστάκι των καὶ τὸ ὑπερβολικὰ κωμικὸ κομψό τους ντύσιμο. Δὲν θὰ ξεχάσω ὅμως — καὶ σᾶς τὸ ἀναφέρω, ἀφοῦ ἐπιμένετε νὰ σᾶς ξεχωρίσω ἓνα — τὸ μουστάκι τοῦ μακαρίτη Γαβριηλίδη: Ἦταν συνηθισμένο, ὅπως ὄλων, μὲ τίποτε τὸ ξεχωριστὸ καὶ τὸ ἥρωικό, ἀλλὰ ξεχώριζε ἀμέσως - ἀμέσως γιατί ἀνήκε στὸν σοφὸ Γαβριηλίδη, τὸν ἀνῆσυχο, τὸν ἐπαναστάτη, τὸν ἥρωα. Τὸ μουστάκι ἐκεῖνο ἐνέπνεε σ' ὅλους, ποῦ τὸ ἀντικρῦζαμε τότε, τὸν σεβασμὸ, τὴν εὐκρίνεια, τὸ μεγαλεῖο!

Ἀργότερα, ὅταν μετεφυτεύθην στὴν Γαλλία κί' ἀπομακρύνθηκα μὲ λύπη μου ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἓνα ἄλλο μουστάκι μὲ παρηγοροῦσε στὴν ξενιτιά μου: Τὸ μουστάκι τοῦ Ζάν Μωρεᾶς. Εἶχε τὴν μεγαλοπρέπεια τοῦ σοφοῦ, τοῦ Ἑλληνα, ποῦ ἀντιπροσωπεύει καὶ τιμᾷ τὸν τόπο του σ' ἄλλο μέρος. Τὸ μουστάκι τοῦ Μωρεᾶς ποῦ τὸ διατήρησε ὡς τὸ τέλος του καὶ τὸ πῆρε μαζί του ἦταν γιὰ μένα τὸ ἀληθινὰ μεγαλοπρεπέστερο μουστάκι ποῦ γνώρισα, ποῦ ἐξετίμησα καὶ ποῦ ἐσεβόμουν.

* * *

Ὁ ποιητὴς κ. Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ μᾶς ἀπαντᾷ:

— Δὲν μοῦ ἔκαναν ποτὲ καμμιά ἐντύπωση τὰ μουστάκια. Τὸναντίον μοῦ ἔκαναν καλὴν ἐντύπωση τ' ἀμούστακα χεῖλη. Πάντως στὴν ἐποχὴ ποῦ ἤμουν παιδί ἀκόμα, θυμοῦμαι τὸ τρομερὸ μουστάκι ποῦ ἐφύετο στὰ χεῖλη τοῦ στρατηγοῦ Γ. Μαυρομιχάλη.

Τὰ μουστάκια εἶνε σημάδια τῆς θαρραλότητος.

Πολιτισμὸ δείχνει μόνον τὸ πρόσωπον ποῦ κατορθώνει νὰ ἔχῃ ἐπάνω του τίς λιγώτερες τρίχες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἄλες ἀπαντήσεις.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΥΝΗΓΩΝ

ΚΑΤΙ ΗΞΕΡΕ ΤΟ ΣΚΥΛΙ

Ὁ Φλικαὶ κυλακευόταν κάθε τόσο λέγοντας στοὺς φίλους του ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἄλλος κυνηγὸς καὶ σκοπευτῆς σάν κί' αὐτόν.

— Δὲν φέρουμε ἀντίρρηση, τοῦλεγαν οἱ φίλοι του. Εἶσαι!

Μιά μέρα, ὁ Φλικαὶ ἀποφάσισε νὰ πάῃ κυνήγι καὶ παρακάλεσε ἓναν ἀπὸ τοὺς φίλους του νὰ τοῦ δανείσῃ τὸ σκυλί του. Ἡ παράκλησις του εἰσηκούσθη καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὁ Φλικαὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν ἐξοχὴ. Γύρισε ὅμως ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα κατσοφιασμένος δίχως κανένα πουλὶ στὸ σακκιδίό του.

— Τί νέα, Φλικαὶ; τὸν ρώτησαν οἱ φίλοι του.

— Αὐτὸς ὁ σκύλος, τοὺς ἀπάντησε μοῦ τᾶκανε θάλασσα: Μόλις πήγαινα νὰ σκοπεύσω ἐρχόταν καὶ μπερδεύονταν στὰ πόδια μου.

— Καὶ ποῦ ἤθελες νὰ πάῃ; τοῦ εἶπε ὁ κάτοχος τοῦ σκύλου. Μόνον ἐκεῖ ἦταν σὲ ἀσφάλει!

